

[Madsen-Mygdal.]

Naar det skal være den Vej og ikke en anden, saa lad os se at faa saa meget som muligt. Jeg ved ikke, om det vil lykkes, men vi fra vor Side har ikke Tro til, at vi kommer igennem ad den Vej. Derimod er det vor bestemte Opfattelse, at Resultatet bliver, at vi synker dybere og dybere ned, alle til Hobe, baade de, der giver, og de, der faar.

Jeg tror, det vilde være en Lykke for Landet, om Finansministeren vilde gøre et alvorligt Forsøg paa at løfte sig op over Klasseinteresserne til Varetagelse af hele Nationens Vel, der til syvende og sidst er det, som bestemmer, hvorledes Kaarene bliver for samtlige Befolkningsgrupper i vort Folk. Selvfølgelig har den højtærede Finansminister Ret i, at der skal være Balance paa Statsbudgettet, det er en Finansministers Opgave og Pligt at sørge for, at dette sker; men naar denne Balance paa Statsbudgettet kun tilvejebringes ved en Forøgelse af Erhvervslivets Underbalance, bliver Nationens samlede Balance ikke bedre deraf, saa bidrager det i Virkeligheden kun til at forværre Forholdet i Fremtiden baade for Statskassen og for Erhvervslivet.

Jeg skal ikke komme ind paa en nærmere Omtale af de foreliggende Lovforslags Enkeltheder, derom vil det ærede Medlem Hr. N. Neergaard om et Øjeblik paa mit Partis Vegne udtale sig, men naar Finansministeren ved Fremsættelsen egentlig delte Skatterne i to Grupper: dem, han kunde give os Besked om, og som vi fik Besked om, og dem, han ikke vilde fortælle os noget om, dem, han har i Posen, der skal lukkes op, naar man en Gang faar Udvalg nedsat, vil jeg om alle disse Skatter sige, at jeg afgjort har mest Sympati for dem, der er i Posen; om den Sympati vil holde sig, naar der lukkes op for Posen, er noget andet.

Jeg finder endvidere Anledning til at sige, at jeg synes, det er ejendommeligt, Finansministeren fremsætter Forslag om nye Skatter til et Beløb af 10 Mill. Kr. til et bestemt Formaal, nemlig til en Nyordning af Arbejdsløshedsunderstøttelsen, saa længe det, saa vidt vi ved — men det er maaske bare i Venstre, vi ikke ved Besked —, henstaar i det ussive, hvorvidt en saadan Nyordning kan tilvejebringes.

Endelig ønsker jeg vedrørende disse Skattelovforslag rent principielt at udtale, at vi fra vor Side meget stærkt misbilliger, at Finansministeren i saa høj Grad indfører en Særbeskatning paa visse Befolkningsgrupper og fritager andre, det er efter vor Opfattelse et overmaade forkasteligt Skatte-

princip. Hvilke Skatter det end maatte være nødvendigt at udskrive for at tilvejebringe Balance, bør det efter vor Opfattelse altid være en Hovedregel, at man, saa vidt det overhovedet er gørigt, stiller samtlige Landets Borgere lige med Hensyn til deres Forpligtelser overfor den offentlige Husholdning. Vi ønsker ikke nogen Form for Særbeskatning; naar vi kræver Landbrugets Særbeskatning ophævet, er det en Selvfølge, at vi ogsaa modsætter os, at andre Erhverv eller Befolkningsdele udsættes for en Særbeskatning, som andre Borgere i Samfundet fritages for.

I øvrigt maa jeg sige om disse Skatte-love, at ligegyldigt hvad Formaalet er, og ligegyldigt hvilke Særgrupper af Befolkningen Finansministeren denne Gang har udset til Offer for sine Bestræbelser, skal alle Skatterne, med Undtagelse af dem, der falder paa Luksusforbrug — og dér er det, jeg har nogen Forventning til dem, der findes i Posen —, alle Skatterne, som vi her har hørt om, med Undtagelse af Luksusskatterne, til syvende og sidst udredes af det samlede Erhvervsliv, enten paa den ene eller den anden Maade. Det er ikke blot de indirekte Skatter, der som Told og indenlandsk Afgift lægge paa Varenes Pris, det samme gælder de direkte Skatter, hvad enten de lægges paa Formue eller Indkomst: de indgaar i Prisdannelsen og gaar over paa Forbrugerne, hvad enten det er Forbrug af Kapital eller af Varer, de havner til sidst hos de Erhverv, der daarligst kan taale dem, de eksporterende Erhverv, som er afskaaret fra at sætte Prisen op, fordi Udlandets Markeder ikke vil respektere — det er beklageligt, men saadan er det —, at vi her i Landet har en Finansminister, som er i Besiddelse af en stadig stigende Skatte-hunger.

En Skatteudskrivning som den, her er stillet Forslag om, langt udover Nationens Skatteevne, vil uvægerlig medføre en forøget Kapitalopspisning og dermed en endnu større Kreditmangel i Erhvervslivet, og den vil desuden medføre en Hævning af Prisniveauet, hvorved Misforholdet mellem Eksportpristallet, der bestemmer vore reelle Indtægter, og Hjemmemarkedets Pristal, hvoraf Erhvervslivets Produktionsomkostninger afhænger, i høj Grad forværres.

Den højtærede Finansminister vil formentlig ikke benægte, at en Forhøjelse af Ølskatten med et eller andet Beløb, f. Eks. en Øre, som her er Tale om, betyder en tilsvarende Forøgelse af Varens Pris, og det samme gælder jo en hvilken som helst